

Париж

Неделя – Великден, 929

Честити празници, мили Ваньо. – Как се изтъркули тази година? – Спомняш ли си тези дни от лани? – Аз бях болна, и ти ме навестяваше всеки ден. – А на Великден сутринта ми изпрати грамаден букет от великолепни алени и жълти лалета. – Като сега ги виждам. Турих ги до главата си и цели дни им се радвах. – А освен това имаше и земетресения и какви не още лошотии. – Но колко хубаво е това, че човек забравя по-лесно лошото. – И сега – аз си спомням само цветята и вечерите с тебе – така ясно и мило – а болестите и катастрофите – като че не са и били...

Виждаш, днес съм малко сантиментална. – Да намериш време за това в Париж е доста чудно, а още повече за моите условия. – Но то е защото днес целия ден (по някакво чудо!) съм сама в къщи. – Дора и Славчето, които обитават *la tête maison*³³, излязоха нанякъде от сутринта. В къщи е съвсем тихо и спокойно – изглежда, че освен мене няма никого от обитателите. И аз, както виждаш, използвам този рядък „шанс“, за да ти пиша, най-последно! От Bellevue, дето прекарах 15 дена, ти се обадох с една картичка. – Там ми беше много хубаво. Четох, малко писах, и много-много скитах из гората и околностите. Не можех да се нарадвам на самотата и тишината, и разбрах колко много това ми липсва в Париж. – Върнах се от Bellevue и на другия ден пристигна брат ми Георги. Той беше дошъл тук по своята работа, но тъй като не познаваше никак Париж, и при това не знае никак и френски (а немски тук на 1000 – един може би разбира) аз трябваше от сутрин до вечер да го развеждам из разни фабрики, и бюра, и издателства. Той седя тук две седмици, и си замина уморен и зашеметен, без да може да види много нещо от Париж – като всеки, който идва за толкова малко тук... А сега, пак с Дора и Славчето – хо-